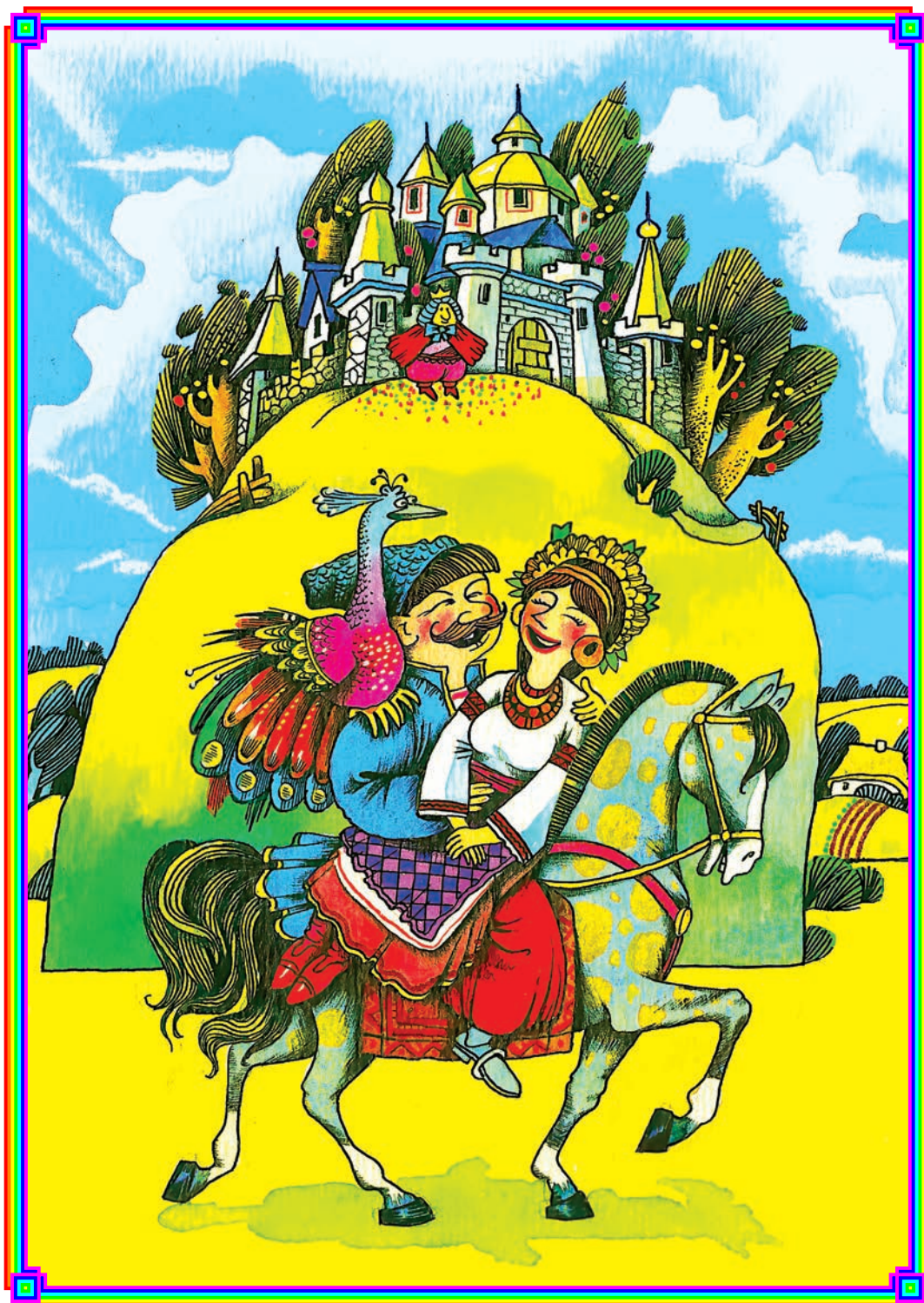

ЖОВТЕНЬ 2020/2021 р.

2

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Наталя Забіла

Жовтень

Подивись: на видноколі
Мов змінилися ліси.
Хто це їх у жовтий колір
Так барвисто покрасив?

Ось край річки жовті клени
І берези золоті.
Ялинки лише зелені
Залишились в самоті.

І пишаться дерева
Золотим своїм вбранням:
– Це якийсь маляр, напевно,
Догодити хоче нам.

А маляр цей – місяць жовтень,
У відерцях чарівних
Жовту фарбу розмішає
І розбризкає по них.

Ганна Черинь

Жовтень

В жовтні жовте сонце гріє
Так, що все навкруг жовтіє.
Жовті квіти і листочки,
Жовті дині й огірочки,
Що достигли на насіння,
Бо прийшла пора осіння.

На обкладинці журналу
ілюстрація Юрія Галицина
до української народної казки
«Про жар-птицю та вовка».

Микола Вінграновський

Ходіте в сад. Я покажу вам сад,
Де на колінах яблуні спить вітер.
А згорблений чумацький зорепад
Освітлює пахучі очі квітів.

Я покажу вам сливи на сучках,
Що настромились, падаючи мовчки.
Затисла груша в жовтих кулачках
Смачного сонця лагідні жовточки.

У полі спить зоря під колоском
І сонно слуха думу колоскову,
І сонна тиша сонним язиком
Шепоче саду сиву колискову.

То кажани. То кажаниний ряд
Заплутався у сонному волоссі ночі...
Ходіте в сад. Я покажу вам сад.
Його сумління покажу вам очі.

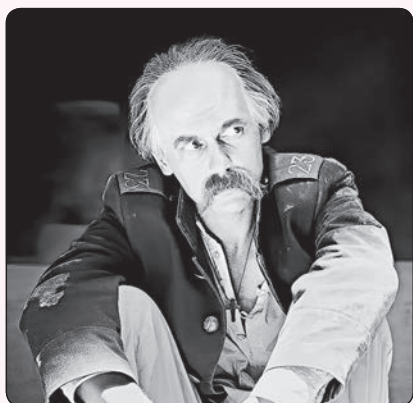

«Мова – це форма нашого життя, життя культурного й національного, це форма нашого організування. Мова – душа кожної національності, її святощі, її найцінніший скарб...»

(Іван Огієнко, український вчений, митрополит, політичний, громадський і церковний діяч, мовознавець).

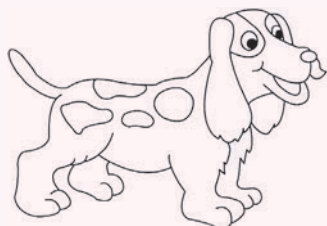
Чи знаєте ви, що...

«Тарас. Повернення» – фільм про класика української літератури Тараса Григоровича Шевченка. Фільм має розірвати шаблонне уявлення про національного героя і символ України Тараса Шевченка, – це перший український фільм про 10-річне заслання поета в російській царській армії, яка окупувала всередині XIX ст. казахські степи.

Георгій Льюко Мова

- Квак! Квак! –
Налакає жаба так.
- Ву-у-ур! Ву-у-ур! –
Голуб тихенько гув.
- Гав! Гав! –
Песик Ложка сказав.

Пам'ятник доньці князя Ярослава Мудрого – Анні Київській, королеві Франції відкрили у Луцьку. На відкриття приїхав Повноважний посол Франції в Україні Етьєн де Понсен. З його слів українку у Франції досі люблять і шанують. «Анна є символічною постаттю у відносинах Франції та України. Мені важко уявити, як дівчина подолала Шлях королеви від Києва через усю Європу до Франції».

У центрі Лондона на площі Лестер-сквер відкрили пам'ятник юному чарівникові Гаррі Поттеру, герою книги британської письменниці Джоан Кінг Роулінг. Скульптор Анджей Шимчик зобразив момент з першої частини серії – «Гаррі Поттер і філософський камінь», – де юний чарівник грає в квіди.

«Правильно мислити набагато цінніше, ніж багато знати»

(Джон Лок, англійський педагог і філософ, один з найвпливовіших мислителів Просвітництва і теоретиків лібералізму).

У СВИТІ КАЗОК

... Минають століття. Змінюються люди. Іде в небуття старе, народжується нове. Стає тісною наша планета – і людина переступає поріг земний – злітає у космос. А казка продовжує жити... Чим же можна пояснити її невмирущість? Високими помислами, правдивістю, оптимізмом, утвердженням нею найсвітлішого у характері людини. І серед багатющого народно-поетичного саду усього світу почесне місце займають прекрасні квіти – казки.

БАТЬКО ТА СИН

(Українська народна казка)

Був собі батько, а в нього один син. От як став батько вже старий, так перестав син його жаліти так, як слід батька.

Одного разу почали вони молотити, і син на сніданок порізав беззубому батьком хлібних шкуринок, а собі брав м'якушку. Встав батько з-за столу голоднісінький, одначе пішов-таки молотити.

Як стало вже сонечко на обігу син і кличе батька обідати.

– Підожди, сину, – одмовив йому батько, бо ще їсти не хочеться.

Підождав син трохи, а їсти дуже кортить: от він і кличе

удруге батька. А батько каже:

– Та щось їсти байдуже.

Вже й сонце з обіду звертає, а вони все ще не йдуть обідати.

Дивується син, що батько й досі не йде обідати, та й питає:

– Чому це ви, тату, й досі не голодні? А в мене аж шкура болить. – їсти хочеться,

– А тому, – одмовив йому батько, – що я їв шкуринки, а в шкуринці увесь хліб; м'якушка ж все один що трава, в ній сили немає...

З тої пори став син собі шкуринку zostавляти, а батькові м'якушку.

Так батько сина навчив.

Григорій Усач

Що на спинці в їжачка?

**Що несе на спинці
Спритний їжачок?
Він несе на спинці
Золотий листок.**

**Що несе на спинці
В дощик і сльоту?
Він несе на спинці
Осінь золоту.**

Розмалюй.

«Людина дивиться в майбутнє своїм минулим»

(Перл Бак, американська письменниця XX ст., лауреатка Пуліцерівської та Нобелівської премії з літератури).

Леся Бризгун Шанта

Про кицю, що любила танцювати

Одного разу жила собі маленька киця, що дуже любила танцювати. Біда була тільки, що коли вона починала танцювати, то про все інше забувала.

Ось бувало почне танцювати з листочком на траві на поляні і геть-геть траву потопче. Або тільки для вітхи спіймає лапкою білу ромашку, зломить її і танцює з нею. Танцює, поки ромашка не зів'яне. А часом то ще більше шкоди наробить, танцюючи де попало.

– Я буду танцюристкою, як виросту, – заявила вона.

Матуса її, старенька, сивоволоса киця, гнівлася на неї через те.

– Ті, що хочуть бути танцюристами, мусять багато вправляти. І не так, як ти це робиш! Ти ловитимеш миші, дитино моя, – відповідала матуся. – Час, щоб ти почала вчитися!

Та киця не слухала її.

Одного вечора киця танцювала з вітром по садочку. І ось просто так, для розваги, зривала ще зелені яблука і кидала їх на землю. Одне яблучко впало на самісіньку голову малесенькому горобчикові і мало що не розторошило його.

Побачив це Добродушок і дуже розгнівався.

– Це не вперше! Це не вперше! Якби вона справді любила танець, вона танцювала б інакше. Вона не псувала б мені мого садочка! Покараю її.

Ось він і підійшов до киці.

– Ти напевно хочеш танцювати цілий день і цілий

вечір? Без перестанку? – запитав Добродушок.

О, так! Танцювати і нічим не журитись. Нічого не робити. Не вчитись. І мамі не помагати. Так, так, хочу!

Тоді Добродушок дав їй листочок. Малий кленовий листочок. Зірвав він його у зачарованій країні, знаній тільки гномикам.

– Поклади листок під подушку коли лягатимеш спати, і завтра будеш вже тільки танцювати, – сказав він до киці.

Киця положила листок під подушку і як почала раннім ранком танцювати, так не перестала аж до пізньої ночі. Дуже втомилася. Наступного дня тільки пробудилася, знову почала танцювати і танцювала аж до заходу сонця.

Зажурилася киця. Вже й танцювати їй відхотілося та перестати не могла, бо листочок був чарівний. Зачарував її Добродушок.

– Ах, як добре було б перестати хоча б на хвилинку і допомогти мамі приготувати обід. Або повчитися миші ловити. Я нічого не буду вміти, як підросту! Мамусю, поможи мені, – жалілася вона.

Перелякалася старенька, сивенька киця-мама. Дуже перелякалася. Пішла до доброї Феї на пораду.

– Що ж мені робити? – спитала вона Феї і розказала, що сталося.

– Іди опівночі над озеро.

Знайди жолудь. В жолудевому горнятку принеси озерної води. Коли киця буде спати, оббризгай її ноги водою. Все зразу пройде. Побачиш!

Старенька сива киця так і зробила. Не знаю, як їй вдалося нести воду. Це ж – самі знаєте – важко для киці! Але вона якось принесла і чергового ранку маленька киця вже не танцювала. І ніколи більше вона вже не рвала квітів, не топтала трави і не зривала, тільки для забави, зелених, неспілих яблук, танцюючи з вітром. Вона почала ходити щодня до мавки і мавка навчила її прекрасно танцювати. У своєї матусі киця навчилася миші ловити, шити, прати і варити. А щонеділі, коли сходилися котики з цілої околиці на гостину, вона танцювала для всіх – ніжно й легенько, як метелик. За це Добродушок подарував їй прекрасні замшеві черевички, тільки для танцю!

«Єдиний шлях стати розумнішим – грати із сильнішим супротивником»

(Емануель Ласкер, німецький шахіст, математик і філософ, другий чемпіон світу).

НОВИНИ НАШОЇ РОДИНИ

Роздає радість

Засвідчила це і недавня зустріч з **Евеліною Гвать** (на фото) у Словацько-українському культурному та інформаційному центрі у Пряшеві, яка була присвячена її життєвому ювілею, аби наблизити їй життєвий і творчий шлях. Пані Евеліна з типовим для неї гумором розповідала про себе, коли була актрисою на сцені театру, але і режисером, співачкою, декламаторкою, продюсером. Розказувала про час, коли разом з чоловіком Іваном працювали на Радіо Свобода.

Доля завела її з рідної України у США, Німеччину, щоб нарешті зупинитися у рідному селі її чоловіка – у Ряшові, що на Барді-їщині. У селі Ряшів зробила справжнє диво. Завдяки ній село знову почало жити культурою.

Ірина Мацко

ОСІННІЙ ЛІС

Осінній ліс, осінній...
Там зранку сяє іній
На золотавім листі,
Червоному намисті.

Вдягла його калина,
Немов чиясь дівчина.
З любов'ю день вітати
І осінь зустрічати.

Де пані Ліна, там і пісня. Разом з Віктором Гащакком лунає «Гуцулка Ксеня».

Зустріч з поетесою

Вже традиційно в рамках свідницького Свята у Піддуклянській бібліотеці у Свиднику відбувається зустріч з письменниками. Цього року увага зосередилась на творчість української письменниці Словаччини **Ірини Мацко** у зв'язку з появою її збірки поезії «Прийде весна». Поетеса зачитала свої віршовані твори, літературознавець Ярослав Джоґанік познайомив присутніх з найновішими виданнями українських письменників Словаччини. Тут же було подаровано книги у книжковий фонд Піддуклянської бібліотеки.

Після зустрічі письменники поклали квіти до пам'ятника Олександра Павловича.

Атмосфера зустрічі з письменниками. На фото (зліва) літературознавець Ярослав Джоґанік, поетеса Ірина Мацко та прозаїк Іван Яцканін, голова Спілки українських письменників Словаччини.

Борис Харчук

ПУЩА – ВОДИЦЯ

Не раз я чував, що дикі качки інколи не відлітають у вирій, але ні пізньої осені, ні взимку бачити їх мені не доводилося.

Почалися перші приморозки. Я приїхав у Пущу-Водицю. Йшов лісовою стежкою, порослою вузлуватим цупким корінням, над довгим, із чарівними затонами ставом. Над головою то каркне ворона, то злетить, заскрекотавши, сорока, і – тихо-тихо.

Десь у глибині лісу ритмічно постукував дятел.

Хоч і наступала зима, але ніщо не спало. Високо шуміли дерева, а пожухла трава заінеїлась, посрібліла.

Весь час я натикався очима на безліч маленьких струмочків, які витікали з-під коріння дубів, з-під коріння сосен, створюючи велику силу води, що вщерть налила височенні береги прадавньої яруги. Став такий чистий і прозорий, що з берега видно, як його серединою пропливає риба – краснопёр, верховодка.

З обох берегів у воді відбиваються дерева, не втративши

своїх кольорів: ясно-зелені червоноствобурі сосни, білі берези, почорнілі дуби. У плесі між деревами Сіріє задумане в хмарах небо.

Я вийшов на маленький голий півострівець. Тут ріс лише самотній великий дуб. Віддалік нього чорніли високі корякуваті пеньки, мовби піднесені над землею вже мертвим корінням: це вітри дули і вимели піщаний ґрунт. Старі дерева струхлявіли, і їх довелося зрубати. Берег обвалився й став півострівцем.

Мене обійняв сум. Хотілося швидше йти далі. Раптом щось шелеснуло й збило хвилю. Я стрепенувся й завмер: від берега відпливали дикі качки – одна за одною.

Відхитнувшись, я заховався за пеньком. Попереду плів зелено-головий, сіренький із рябим селезень, а за ним ціла череда руденьких качок. Ще два селезні плівли по боках, один позаду. Вони зупинилися, не досягнувши середини ставка. Помітили, що мене нема, й по-

вернули до берега, до самотнього дуба. Прекрасний селезень, який очолював череду, тепер не квапився її наздоганяти, повільно кружляв, розглядаючись навколо, як охоронець. Він так і не причалив до берега, а залишився на воді, поводячи очима і дзьобом.

«Що ж качки роблять при березі?» – не покидала мене думка. Я ледве випростався над пеньком – селезень-сторожак черкнув своїм крилом по тихій воді, й уся качина череда спрямувалася за ним.

До берега під дуб прибило ряску. Качки і знайшли тут корм.

Було шкода, що з цікавості я їх сполохав. Знову метнувся за пеньок, але вони не поверталися. Попливли на супротивний бік у бородаті очерети. І скільки я не скнів за пеньком, скільки не виглядав, дикі качки не з'являлися.

А як же вони житимуть, коли потиснуть сильні морози?

Їх рятує сама Пуща-Водиця – живі джерела. Адже ж вони не замерзають! Тут і знаходять прудкокрилі тепло й поживу.

Леонід Талалай

Минуло літо

Трава зів'яла і згоріла.
І стало терпко на душі.
Спадає листячко з горіха
І повертає на дощі.

Зійшлися коні біля річки.
Понахилилися. Стоять.
І дрібно сіється мигичка
Ота, що їсть дурних телят.

І мокнуть кури в лопушинні,
І сіра стріха намока.
Моя надія в безгомінні
На що схилиться жука.

І заплелася павутина
І пожовкле листячко лози.
І під твоїм високим тином
Давно дозріли гарбузи.

«Ніхто не пропонує вам можливості. Їх потрібно вирвати і працювати над ними, це вимагає наполегливості... і мужності»

(Індіра Ґанді, індійська жінка-політик).

Мрія (Без вітру не родить жито)

Слова Миколи Сомы
Помірно
Музика Оскара Сандлера

Хви-ля чов-ни-ка лег-ко-го і ці-лу-є, і гой-да.
Шир-ша мо-ря го-лу-бо-го на-ша мрі-я мо-ло-да.
Без віт-ру не родить жи-то, без віт-ру вода не шумить,
без мрі-ї не можна жи-ти, не мож-на ні-ко-го лю-бить.

A... A... A...

Хвиля човника легкого
І цілує, і гойда.
Ширша моря голубого
Наша мрія молода.

Приспів:
Без вітру не родить жито,
Без вітру вода не шумить,
Без мрії не можна жити,
Не можна нікого любити.

Це вона до себе кличе
Неспокійні літа,
В небі чайкою кигиче,
В полі соколом зліта.

Приспів.

Заколосить вітер ниви,
Зацвітуть усі сади.
А тобі, щоб стать щасливим,
Треба мріяти завжди.

Приспів.

ЗНАЙОМТЕСЬ:

З ПИСЬМЕННИКОМ

Мартін Кукучін

Словацький письменник, учитель, лікар Мартін Кукучін (справжнє ім'я Матей Бенцур) народився 17 травня 1860 року в селі Ясенова на Ораві. Після закінчення початкової школи Матей Бенцур на-

вчався в гімназії, спочатку в містечку Ревуца, потім у гімназіях міст Мартіна і Банської Бистриці. У 1877 р. повернувся в рідне село вчителювати. Саме в цей час письменник написав свої перші нариси, замальовки, гуморески, новели. 1883 року друкуються такі його праці: «На ярмарок» (Na jarmok), «Сільський ярмарок» (Dedinský jarmok), «На Ондрея» (Na Ondreja) та інші.

У 1885 р. приїхав у Прагу й вступив на медичний факультет Карлового університету. Цього ж року друкується його оповідання «Руда телиця» (Rysavá jalovica). У 1887 році світ побачив наступні роботи Мартіна Кукучіна: «Тіні та світло» (Tiene i svetlo), «На станції» (Na stanici), «Перед екзаменом» (Pred skúškou).

Після закінчення в 1893 р. університету Кукучін відправився у Далмацію, на острів Брач, де йому запропонували місце окружного лікаря.

1907 року письменник зі своєю дружиною від'їжджає до Південної Америки, щоби працювати в лікарні. 1908 року осідає в Пунта-Аренас (Чилі), працюючи лікарем у югославській общині.

Протягом 1923 – 1924 років багато подорожує. Відвідує Брач, повертається до Словаччини. А потім мандрує Хорватією. В Загребі та Лтіку (1925 рік) працює над романами «Лукаш Благосей Красонь» (Lukáš Blahosej Krasoň), «Мату кличе» (Mať volá).

В квітні 1928 року письменник захворює на запалення легень, хвороба загострюється і 21 травня Матей Бенцур помирає в лікарні в Лтіку (Хорватія). В жовтні його перепоховали у м. Мартін, що у Словаччині.

Мартін Кукучін

Руда телиця

(Уривок)

– Старий, гляди постоли не згуби; не забудь цукор, каву, мед, бринзу, мак, прянощі, червоний перець, олію й свічки. Не побий дзбанки! – кричала Ева своєму чоловікові, Адамові Крту, який саме збирався на ярмарок, щоби добути увесь той хатній дріб'язок.

– Нич не забуду, стара. О, я накупую, аби з постолів була добра торгівля!

– Не забудеш, гірку не забудеш! Хай лиш пригубиш – не пам'ятатимеш і себе! Якби з тобою пішла я, не зарікаюся, що не трапилося б такого, але...

– Пішла! Пішла! Обое ламатимемо шії у тій тисняві!? Чи то так тобі не йметься!? На, бери постоли та гендлюй, а я залишуся вдома, у спокої!

Насправді так не думав, бо як би пропустив ярмарок, на який віддавна із жагою чекав: вдома життя мав вільне, як собаці на прив'язі. Дружина гляділа його, як шибеника, бо ж був лайдаком; жив Адам Крт під п'ятою. Отож і не дивно, що втікав од жінчиної ферули на ярмарок!

На спині має прив'язану торбу; у ній поскладані постоли, янч'ярки, кашці, які збирався продати. Поскладав у торбу все взуття, перев'язавши кожну пару грубою дратвою, щоби трималися купи. Крт звичайно ж газда, взимку шие із волоського сукна взуття для селян. Неважка робота. Турбуватися про розмір немає потреби, бо чим більший капець, тим краще; не потрібен і великий вибір колодок, у самого Крта було лише три. Одна, невеличка,

для маленьких ніжок дівчат на виданні; друга, велика, для чоловіків, яким потрібні постоли, як ночви, щоби з печі та в кашці. Третя, не велика і не маленька, так – середня.

Колодки Крт робив сам, лише з буку, от якби з ними до старої вскочив, бігме, мала би що тягти. Але він покірний чоловік; слухає дружину, як наказав пан Бог, поважає її. Не перечить їй, побожно слухає усе, що йому наказує, щоби на одну чарочку менше випивав.

Та не смійтеся з нього! Що лиш заробить – дружина забере, так копійка до копійчини.

Що вже потрапить до жінчиної скрині – не вимолить, якби й канючив зо три дні.

Як попросить три копійки на тютюн, то ще дасть; якщо ще захоче три на оковиту, то не діжде, хіба як рак на горі свисне. А тому Крт завжди мав грошенята про запас, забере потайки дві-три копійчини з кожного проданого виробу і так собі помаленьку

газдує. Якщо дружина помічає недостачу, бо зароблена сума аж надто мала, зітхає, б'є себе в груди, божиться, поки не переконає її, що скинув три-чотири копійки з домовленої ціни.

Ярмарки для Крта не мали ніякої чарівності та привабливості, коли над душею стояла Ева, відбираючи торгований гріш. Але сьогодні в Мрганові базар, а для спраглої душеньки Крта – це перший ярмарок, на який із ним не може піти дружина. Незабаром Різдво, а тому Кртуля, хоч-не-хоч, мусить залишитися вдома, щоби вибілити світлицю та довести усе до ладу напередодні свят. Якщо вже Крт йде сам на ярмарок – це все одно, що випустити рибу у воду, або цапа у город. Віддавна тішився, як смакуватиме лікером – горілки ані чичирк! – чистим медком, та як згадує кілька копійчин на своє непевне майбутнє.

Хоч Ева й не часто ходила на ярмарки, та сьогодні їй важко залишатися вдома, бо у чоловіковій торбі лежить п'ятдесятка, на яку має купити корову.

*Зі словацької переклала
Ірина Пушкар*

Кадр з фільму «Руда телиця».

Апетитні спагетті

Спагетті універсальна та швидка страва, яку можна подавати на свято та будень. Вона ситна та проста в приготуванні. Буває варіант з м'ясом чи овочами.

Для апетитної подачі, можна повторити одну з галереї. Вони усі легкі у виконанні, зате апетитні.

Інгредієнти:

- Спагеті – 250 г
- Курячі стегна – 2 шт.
- Помідори або томатний сік – 200 мл
- Часник – 1 зубець
- Цибуля – 1
- Сир твердий – 30 г
- Олія – 2-3 ст. л
- Цукор – 1 ч. л.
- Перець мелений – за смаком
- Базилік сушений – за смаком

Приготування:

Помідори подрібнити в блендері. Зварити в підсоленому окропі та скинути на друшляк, щоб вода стекла.

Відокремити куряче філе від кістки, шкіри і жиру. Нарізати філе невеликими шматками. Цибулю нарізати кубиками і обсмажити 2-3 хвилин. До цибулі додати куряче філе і насипати спеції. Перемішати і смажити, поки куряче філе не побіліє.

Додати подрібнені свіжі помідори, сіль і трохи цукру. Тушкувати 10 хвилин на повільному вогні.

Часник пропустити через прес і додати в сковороду з куркою в томатному соусі. Всипати сушений базилік.

До томатного соусу викласти зварені спагетті. Перемішати і прогріти кілька хвилин.

Подавати спагетті в томатному соусі, посипавши тертим сиром. Прикрасити свіжою зеленню.

Яків Щоголів

Осінь

Висне небо синє,
Синє, та не те;
Світить, та не гріє
Сонце золоте.

Чистим стало поле
Од серпа й коси,
Нігде приліпиться
Крапельці роси.

Винайшли важливий пристрій для ткацтва

Винайшли ткацький верстат із ножним приводом. 4 квітня 1785 англійський винахідник Едмунд Картрайт отримує патент на механічний ткацький верстат із ножним приводом.

Створити ткацький верстат з ножним приводом він вирішив після відвідування фабрики Аркрайта. Саме тоді Едмунд зацікавився прядильним і ткацьким ділом. Окрім верстата, Картрайт виготовив чесальну машину, парову обробку волокна та парову машину, у якій застосовували спирт замість води.

За проханням 50 фабрикантів за свої винаходи Картрайт отримує від парламента винагороду в 10 000 фунтів стерлінгів.

«Перша прикмета освіти – знати минуле і сучасне свого народу»

((Іван Франко (1856-1916) – український письменник).)

Виявляється, гірські пейзажі в Україні можна побачити не лише в Карпатах. Є на півдні України неповторні гірські масиви та навіть каньйони. Серед найцікавіших – Херсонські гори, названі у народі «Гранд-каньйоном» через умовну схожість з американським природним заповідником.

Григорій Сковорода

Жаби

Коли висухло озеро, Жаби пострибали шукати собі нове житло. Нарешті усі загукали:

– Ох, яке величезне озеро! Буде воно нам довічним житлом!

І стрибнули разом у нього.

– А я, – сказала одна з них, – вирішила жити в одному із джерел, що наповнюють ваше озеро. Онде бачу зарослий лісом горб, який послала сюди багато струмків; сподіваюся знайти там для себе джерело.

– А навіщо, тітонько? – спитала молоденька жаба.

– А тому, голубонько моя, що струмочки можуть потекти в інший бік, а ваше озеро може так само висухнути. Джерело ж для мене завжди надійніше від калюжі.

С н л а: Всяка розкіш може

зубожіти і висухнути, як озеро, лише чесне ремесло забезпечить не пишне, але спокійне існування... Скільки багатіїв щодня стають жебраками. В цьому єдиним спасінням є ремесло.

...Найбідніші раби нерідко походять від предків, що жили в калюжі великих прибутків.

Анатолій Качан

Дощова осінь

Водить осінь хороводи.
Під мелодії дощів
На прогулянку виходять
Парасолі і плащі.

Чап-чалап, – із парасолями
Поспішаємо ми в клас.
Кап-кап-кап, – це знов під
школою

Доганяє дощик нас.

Там розмову парасолі
Із плащами завели:
«Ах, як довго у неволі,
У темниці ми були.

Та вернулися тумани,
Задошило в небесах, –
І ми знову у пошані,
Знов нас носять на руках».

І прийшли тоді до згоди
Парасолі і плащі,
Що найкраща погода –
Це коли ідуть дощі.

Чап-чалап, – із парасолями
Поспішаємо ми в клас.
Кап-кап-кап, – це знов під
школою

Доганяє дощик нас.